Budapest, 1912. december 6.

Apja kőműves segéd volt, korán meghalt. Fia az Állami Gyermekmenhelyre került, majd nevelőszülők vették magukhoz. 1929. februártól péktanonc volt 1934-ig, ezután különböző alkalmi munkákból élt; kifutó, ügynök és kocsikísérő volt. 1931-ben lépett be a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba, az MSZDP kispesti szervezetében tevékenykedett. 1937-ben elhelyezkedett a Klösz György és Fiai Grafikai Műintézetben, ahol 1944. júniusig tisztviselő, műszaki gyakornok. 1932-ben kezdte el jogi tanulmányait, de anyagi nehézségek miatt csak 1944 tavaszán fejezte be azokat. Az ócsai járásbíróságon joggyakornok volt, 1945. májusban került a Budapesti Népbírósághoz fogalmazói munkakörbe, a Jankó-tanács jegyzője volt; 1947-ben egységes bírói-ügyészi vizsgát tett, belépett a Magyar Kommunista Pártba; MDP, MSZMP tag. 1948-tól a Budapesti Népügyészségen népügyész volt, 1949. júliusban hivatásos katona lett, ügyész helyettes, majd 1950 nyarától a Budapesti Hadbíróságon hadbíró, 1951. októbertől a Katonai Felsőbíróságon dolgozott, mint másodelnök, általában politikai ügyeket tárgyalt. 1955. áprilistól a Legfelsőbb Bíróság Katonai Kollégiuma bírája, tanácselnök, majd elnökhelyettes. 1956. december 15-én kinevezték az Igazságügyi Minisztérium Katonai Főosztály élére, 1957. június 29-én az igazságügyi miniszter helyettese lett. 1958-ban beosztásából felmentették, 1958. március 25. és 1963. április 30. között a Legfelsőbb Bíróság elnöke volt.